

[Aksel Larsen.]

har formodentlig allerede set ud af vinduet, hvor mange der er samlet derude til trods for, at så stærke kræfter har været i bevægelse for at forhindre, at de, der vil fred, tillader sig at komme frem og sige rigsdagen deres mening.

Viggo Starcke: I mit første indlæg i denne debat prøvede jeg at afveje de grunde, der taler for, og de grunde, der taler imod — grundene pro et contra — en Atlanterhavs-pagt. Det, synes jeg, er den eneste forsvarlige måde at lægge det frem for det danske folk på.

Det er rigtigt, som den højtærede udenrigsminister sagde, at en Østersøpagt eksisterer ikke, men det er også rigtigt, som jeg sagde, at den konservative presse og venstrepressen her i Danmark har erklæret tilslutning til Atlantpagten på et tidspunkt, hvor den heller ikke eksisterede, og der findes dog i alt fald en østblok.

Det ærede medlem hr. Bomholt var imod en folkeafstemning udfra det samme synspunkt, at en østpagt ikke eksisterer, men anførte desuden et andet argument, nemlig dette: Kan vi ved en folkeafstemning samle stemmer nok, kan vi få folk ud at stemme, og i den forbindelse henviste han til folkeafstemningen i 1920 angående Nordslesvigs genforening med Danmark. Der er dog det at sige, at dengang var det en formel tilkendegivelse af det danske folk, efter at den reelle afgørelse var truffet, hvorimod det nu, hvis man skulle lægge spørgsmålet om neutralitet og Atlantpagt ud til den danske befolkning, ville være en afgørelse af så stor vigtighed, at jeg ikke nærer nogen tvivl om, at der ville blive en ganske overvældende stemmedeltagelse.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft udtalte udtrykkeligt, at han var overbevist om, at der var et flertal for Atlantpagten, og derfor synes jeg, det vil være parlamentarisk korrekt, om man konstaterer, om det er tilstede.

Af en eller anden mærkelig grund var det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen imod en folkeafstemning, hvis den skulle finde sted før rigsdagens beslutning, en holdning, som fuldstændig adskiller sig fra det radikale venstres standpunkt, dengang de vestindiske øer skulle afhændes i 1916, og hvor man netop lagde spørgsmålet ud til en folkeafstemning og først bagefter lod rigsdagen træffe sin bestemmelse. Men dette er i og for sig noget, som man dog kan forhandle om i et udvalg, og det kan ikke siges

at være absolut afgørende, om folket skal have afgørelsen før rigsdagen eller efter rigsdagen, når blot forholdet er det, at folket får lejlighed til at tale med.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen var i sin omhyggeligt improviserede tale, hvor han omtalte demonstrationen udenfor vinduerne, inde på forskellige ting, bl. a. erklærede han, at han kendte den frihed, man ville beskære kommunisterne, hvis man her i landet fik magt, som man havde agt. Jeg tror godt man kan gøre det ærede medlem hr. Aksel Larsen opmærksom på, at i Danmark havde vi udmærket godt magt til at lukke munden på kommunisterne; det er kun et spørgsmål om indstillingen og mentaliteten i det danske folk, et spørgsmål om, hvor vidt kommunisterne tør drive deres spil herhjemme. Siden 1917, da kommunismen blev startet på den tyske generalstabs foranledning, idet Lenin og Trotsky blev sendt fra Schweiz til Rusland i plomberede Waggoner med millioner af guldrubler for at påvirke den revolution, som allerede var i gang i Rusland, og hvor det den 7. november 1917 lykkedes bolsjevikkerne at tilrive sig magten og netop ødelægge den revolution, som ellers ville kunne have været til den største lykke og frigørelse for det store russiske folk — siden da har det russiske folk været holdt i 30 års mental karantæne. Dette, at de har lært at læse og skrive, er kun en meget betinget værdi, når de ikke selv må vælge, hvad det er, de vil læse, og hvad det er, de vil skrive.

Det ærede medlem hr. Edvard Sørensen var inde på nogle meget interessante betragtninger angående folkeafstemning, idet han erklærede, at venstre principielt er tilhænger af folkeafstemning, men når man kom ud i virkelighedens luft, var man dog ingenlunde tilhænger af folkeafstemning. Det ærede medlem hr. Edvard Sørensen mente ikke der forelå oplysninger nok for, at det danske folk kunne tage stilling til dette forslag. Må jeg spørge: hvor mange oplysninger forelå der for den jævne befolkning, før den skulle tage afgørelsen om det vestindiske spørgsmål? Der var også ting der, som det var vanskeligt for mange mennesker at sætte sig ind i. Det, vi har brug for, er en tilkendegivelse af, at man kan bygge Danmarks udenrigspolitik på det danske folks mening, fordi det er i det danske folks interesse, vi fører vor udenrigspolitik.

Det ærede medlem hr. Edvard Sørensen udtalte, at retsforbundet ikke var videre realitetsbetonet, og han var så venlig i et